

Arrest

nr. 229 062 van 20 november 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten ANDRIEN D. & J. BRAUN
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 8 februari 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juli 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 5 augustus 2019.

Gelet op de beschikking van 3 oktober 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 november 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN die *loco* advocaten D. ANDRIEN en J. BRAUN verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” genomen door de commissaris generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6 §3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

In de mate verzoeker voorhoudt dat het oud artikel 57/6/3 van de Vreemdelingenwet nog op hem van toepassing dient te zijn, wijst de Raad erop dat daar de wet van 21 november 2010 tot wijziging van de Vreemdelingenwet reeds in werking is getreden op 22 maart 2018 en de bestreden beslissing pas genomen is op 31 januari 2019, de commissaris-generaal wel degelijk op correcte wijze toepassing gemaakt heeft van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet om het verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren.

2. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 8 juni 2015 de vluchtelingenstatus verkregen heeft in Bulgarije. Verzoeker betwist dit niet.

Verzoeker vraagt in het verzoekschrift om bevestiging van zijn vluchtelingenstatus.

De Raad merkt op dat verzoeker zich hiertoe dient te wenden tot de daartoe geëigende procedure. De bevoegdheid van de Raad in onderhavige procedure laat ter zake niet toe tot een beoordeling over te gaan.

3. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die hem in Bulgarije verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat hij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Bulgarije.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij geen valabele argumenten aanvoert die de gedane vaststellingen van de commissaris-generaal ontkrachten of weerleggen.

In het licht van het EU-acquis, het bereikte niveau van procedurele harmonisatie, evenals van het gegeven dat de Europese lidstaten allen partij zijn bij het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM) en in beginsel bijzonder hoge normen inzake mensenrechten en bescherming van vluchtelingen in acht nemen, geldt een weerlegbaar vermoeden dat een persoon die als vluchteling wordt erkend of die de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend door een lidstaat van de Europese Unie, er over voldoende of reële bescherming beschikt en zijn fundamentele rechten er niet zullen worden geschonden. Uitgaan van het tegendeel zou indruisen tegen het interstatelijk vertrouwensbeginsel en irreguliere secundaire migratiestromen binnen de EU in de hand werken. Hieruit volgt een vermoeden dat verzoeker, die de vluchtelingenstatus geniet in Bulgarije, er geen gegronde vrees voor vervolging heeft noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt; dat verzoeker er een bijzondere bescherming tegen refoulement geniet; dat aan de vluchtelingenstatus van verzoeker een verblijfsrecht en daaraan gekoppelde rechten verbonden zijn inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen; dat de levensstandaard van verzoeker er niet kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend; en dat de geboden bescherming duurzaam van aard is.

Landeninformatie kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulk een informatie an sich volstaat niet om a priori te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in een lidstaat internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Het komt aan de verzoeker toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in een andere EU lidstaat verleend werd, te weerleggen. Deze redenering wordt bevestigd door het Europees Hof van Justitie in zijn arrest Ibrahim e.a. van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17. Het Hof oordeelt dat de verzoeker zelf in concreto dient aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU lidstaat waar hij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken

waardoor hij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor zijn toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. De Raad benadrukt dat het duidelijk is dat met name de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoeker in Bulgarije van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan verzoeker toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in Bulgarije verleend werd, te weerleggen. Hoewel de bronnen die in het verzoekschrift worden geciteerd, getuigen van diverse problemen op socio-economisch vlak in hoofde van vluchtelingen in Bulgarije, blijft verzoeker in gebreke om aan te tonen dat hij, wat betreft zijn persoonlijke situatie, mishandelingen heeft ondergaan of riskeert te ondergaan omwille van zijn hoedanigheid als internationaal beschermde. De Raad herinnert eraan dat de loutere verwijzing naar algemene landenrapporten niet volstaat om vast te stellen dat elke vluchteling die in het land verblijft er een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat in voorliggend geval, na individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die hem in Bulgarije verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat verzoeker een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Bulgarije. Verzoeker slaagt er niet in een ander licht te werpen op de vaststellingen in de bestreden beslissing, nu hij niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het verwijzen naar algemene informatie, zonder een concreet verweer te ontwikkelen tegen de motivering hieromtrent in de bestreden beslissing.

Verzoeker benadrukt dat hij psychische problemen kent en voegt ter staving hiervan een Duits medisch attest neer. Verzoeker toont hiermee echter nog steeds niet concreet aan dat hij daadwerkelijk verhinderd was om in Bulgarije in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, zoals toegang tot de gezondheidszorg voor de behandeling van zijn medische problemen.

Dat de levensomstandigheden in Bulgarije moeilijk zijn, betreffen problemen van louter socio-economische aard dewelke niet vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dient bovendien te worden opgemerkt dat bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming werd verleend in Bulgarije betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg, huisvesting of integratie, in beginsel de omstandigheden van de Bulgaarse onderdanen als maatstaf of standaard gelden, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen die internationale bescherming werd verleend binnen de EU. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een vervolging noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat óók de socio-economische mogelijkheden of perspectieven van de Bulgaarse onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld sociale huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling. De Raad wijst er op dat verzoeker de vluchtelingenstatus heeft verkregen in Bulgarije, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan zijn status en waarvan verzoeker gebruik kan maken.

In de mate verzoeker artikel 3 EVRM geschonden acht, benadrukt de Raad dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij/zij een dergelijk risico loopt, moet zijn/haar beweringen staven met een begin van bewijs. Verzoeker toont niet in concreto aan dat hij, die internationale bescherming geniet in Bulgarije, geen toegang zou krijgen tot de rechten en voordelen verbonden aan zijn status inzake toegang tot onder meer gezondheidszorg, werkgelegenheid en huisvesting. Uit de gegevens vervat in het administratief dossier blijkt dat de basisrechten van verzoeker in Bulgarije als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en dat Bulgarije het non-refoulement beginsel naleeft. Verzoekers levensomstandigheden kan er niet worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM.

4. Wat betreft de gevraagde prejudiciële vragen aan het Europees Hof van Justitie, verwijst de Raad naar voormeld arrest Ibrahim e.a. van 19 maart 2019 waarin een antwoord geboden wordt op gelijkaardige vragen gesteld door het Bundesverwaltungsgericht (hoogste federale bestuursrechter, Duitsland). Verder wijst de Raad erop dat de Raad niet gehouden is om de gevraagde prejudiciële vragen te stellen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie. Krachtens artikel 267, derde lid van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie is de nationale rechterlijke instantie slechts gehouden het Hof van Justitie van de Europese Unie te verzoeken uitspraak te doen over een prejudiciële vraag indien haar beslissingen “volgens het nationale recht niet vatbaar zijn voor hoger beroep”. Dit laatste omvat ook de rechterlijke beslissingen waartegen een cassatieberoep kan worden ingesteld (HvJ 16 december 2008, Cartesio, nr. C-210/06, r.o. 76-79; HvJ 4 juni 2002, Lyckeskog, nr. C-99/00, r.o. 16-17). Daar de uitspraken van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overeenkomstig artikel 39/67 van de Vreemdelingenwet vatbaar zijn voor het cassatieberoep voorzien bij artikel 14, § 2 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, is de Raad bijgevolg niet gehouden om de voorgestelde prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie.

5. Gelet op het voorgaande lijkt verzoeker geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Bulgarije.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 29 juli 2019, voert verzoekende partij aan dat de benadering van de situatie zoals deze gekend is in Bulgarije niet correct gebeurde, de bescherming door de autoriteiten niet toereikend is en zij eveneens heeft meegedeeld dat zij psychische problemen kent. Verzoekende partij wijst erop dat er zelfs een probleem is met de basisbehoeften die niet of niet afdoende aanwezig zijn, en zij verklaarde dat zij in een schuur moest slapen. Verzoekende partij wijst er op dat zij haar problemen concreet heeft toegelicht.

4.2. De Raad verwijst vooreerst, zoals eerder in voormelde beschikking, naar het arrest van het Hof van Justitie (Grote kamer) van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17. Het Hof oordeelt dat een vreemdeling mag worden overgedragen aan de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn asielerzoek óf hem reeds subsidiaire bescherming heeft geboden, tenzij de leefomstandigheden voor degenen die internationale bescherming genieten in

die lidstaat ertoe leiden dat de vreemdeling wordt blootgesteld aan een situatie van extreme armoede, in strijd met het verbod op onmenselijke behandeling.

Verzoekende partij moet dus zelf *in concreto* aantonen dat de tekortkomingen in de EU lidstaat waar zij internationale bescherming geniet, *in casu* Bulgarije waar haar de vluchtelingenstatus werd verleend, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (definitie, zie HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., §90) waardoor zij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor haar toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling.

Verzoekende partij blijft hier echter in gebreke. Ze brengt geen concrete en valabele argumenten bij die hetgeen in dit verband eerder in de beschikking van 29 juli 2019 en de bestreden beslissing werd vastgesteld in een ander daglicht vermogen te plaatsen. Ze komt immers wederom niet verder dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het formuleren van algemene beweringen en kritiek, zoals het feit dat ze haar problemen concreet heeft toegelicht en dat de benadering van de situatie zoals deze gekend is in Bulgarije niet correct zou zijn gebeurd, algemene stellingen die ze evenwel niet verder toelicht of enigszins onderbouwt. Een dergelijke algemene argumentatie is echter niet van aard en verzoekende partij slaagt er voorts niet in om *in concreto*, middels concrete en pertinente elementen, aannemelijk te maken dat zij daadwerkelijk verhinderd was om in Bulgarije in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij Bulgarije heeft verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade.

4.3. Waar verzoekende partij ter terechtzitting erop wijst dat zij eerder heeft medegedeeld dat zij psychische problemen kent, wijst de Raad naar de grond in voornoemde beschikking waar in dit verband het volgende wordt gesteld: *“Verzoeker benadrukt dat hij psychische problemen kent en voegt ter staving hiervan een Duits medisch attest neer. Verzoeker toont hiermee echter nog steeds niet concreet aan dat hij daadwerkelijk verhinderd was om in Bulgarije in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, zoals toegang tot de gezondheidszorg voor de behandeling van zijn medische problemen.”* Verzoekende partij werpt hier geen ander licht op, nu zij zich louter opnieuw beperkt tot het vermelden van haar psychische moeilijkheden, en daarmee niet aantoonde dat zij geen gepaste medische verzorging zou kunnen krijgen in Bulgarije.

4.4. Verzoekende partij wijst verder zeer algemeen op haar levensomstandigheden in Bulgarije, doch ze laat na concrete en overtuigende elementen bij te brengen die vermogen afbreuk te doen aan volgende pertinente motieven in de bestreden beslissing waar met betrekking tot de persoonlijke situatie van verzoekende partij in Bulgarije op goede grond o.a. het volgende wordt vastgesteld:

“In het kader van uw verzoek om internationale bescherming haalt u volgende levensomstandigheden aan in Bulgarije. Een gebrek aan huisvesting, taalbegeleiding, werk en toegang tot de gezondheidszorg. Hierbij dienen evenwel enkele bemerkingen te worden gemaakt. Wat betreft uw bewering dat er geen werk was in Bulgarije, moet worden opgemerkt dat dit niet blijkt uit uw verdere verklaringen. In de twee periodes dat u in Bulgarije hebt verbleven, hebt u immers steeds in de bouw gewerkt bij een Arabische man die een huis aan het bouwen was (CGVS, p. 4-5). Na uw terugkeer uit Duitsland, kon u opnieuw bij hem aan de slag en kreeg u een kamer toegewezen op de werf waar u mocht verblijven (CGVS, p. 6-7). U hebt zelf geen verdere moeite gedaan om ander werk te vinden. U stelt dat het algemeen bekend is dat er weinig werk is in Bulgarije en dat de Bulgaren zelf hun land verlaten om in het buitenland te gaan werken (CGVS, p. 7). Uw gebrek aan initiatief hieromtrent getuigt geenszins van een doorgedreven poging om een duurzaam leven op te bouwen in Bulgarije.

Daarnaast haalde u aan dat er een probleem is om taallessen te volgen omdat er geen taallessen zijn (CGVS, p. 7). Toen daarover werd doorgevraagd, stelde u dat u naar een organisatie ging om taallessen te volgen, maar dat u daar te horen kreeg dat u moest wachten. U gaf aan geen enkele vluchteling te kennen die al taallessen had gevolgd. Enkel de kinderen konden lessen volgen op school (CGVS, p. 7-8). Uw verklaringen over de onmogelijkheid voor volwassen vluchtelingen om taallessen te volgen in Bulgarije, kunnen evenwel moeilijk in overeenstemming worden gebracht met de beschikbare informatie. Daaruit blijkt dat het voor volwassen vluchtelingen wel degelijk mogelijk is om de Bulgaarse taal te leren. De lokale afdelingen van Caritas en het Rode Kruis bieden erkende vluchtelingen zelfs gratis taallessen aan om hen te ondersteunen in hun poging om een bestaan op te bouwen in Bulgarije. Aangezien u reeds luttele maanden nadat u in Bulgarije erkend was als vluchteling naar Duitsland bent

vertrokken, lijkt het geenszins onlogisch dat u toen nog in een wachttijd zat voor u aan uw Bulgaarse taallessen kon beginnen.

Aangaande uw verklaringen over de moeilijkheid om huisvesting te vinden, moet worden opgemerkt dat dit een puur financiële kwestie betreft. Wanneer hierover wordt doorgevraagd, stelt u immers dat zelfstandig iets huren niet mogelijk was omdat u geen uitkering had (CGVS, p. 4). Bovendien was u in contact geraakt met andere Koerden die in Bulgarije woonden en daar wel degelijk over eigen huisvesting beschikten (CGVS, p. 5). Hierbij dient tevens te worden opgemerkt dat gedurende de twee periodes dat u in Bulgarije hebt verbleven u steeds onderdak hebt gevonden. Tijdens de eerste zes maanden dat u in Bulgarije hebt gewoond werd u opgevangen in het opvangcentrum Voenna Rampa in de Bulgaarse hoofdstad Sofia. Ook nadat u erkend werd als vluchteling mocht u nog enkele maanden in dit opvangcentrum verblijven. Nadien werd van u verwacht dat u het centrum verliet en zelfstandig op zoek ging naar een verblijfplaats (CGVS, p. 4-5). U ging op dat moment echter niet op zoek naar een verblijfplaats, maar nam het vliegtuig naar Duitsland en diende daar opnieuw een verzoek in tot internationale bescherming. Toen u twee jaar later naar Bulgarije werd teruggeleid, probeerde u opnieuw onderdak te verkrijgen in het opvangcentrum maar dit werd u geweigerd (CGVS, p. 6). Het is evenwel niet onlogisch dat u als erkend vluchteling niet langer terechtkon in een opvangcentrum voor asielzoekers die een beslissing afwachten in hun verzoek tot internationale bescherming. Daarop verbleef u twee dagen in een hotel waarna u de Arabische man ging opzoeken bij wie u eerder had gewerkt. Zoals hierboven reeds werd aangehaald, kon u opnieuw bij hem aan de slag en kreeg u een kamer toegewezen op de werf waar u mocht verblijven (CGVS, p. 6-7).

Wat betreft uw bewering dat u niet naar de dokter kon gaan als u ziek was (CGVS, p. 10), moet worden opgemerkt dat dit eveneens een puur financiële kwestie betreft. Toen hierover werd doorgevraagd, moest u immers toegeven dat als u voldoende geld zou hebben gehad, u wel degelijk een medische verzekering kon krijgen die uw medische kosten zou dekken. Zoals u zelf aangeeft beschikte u immers over een (verblijfs)statuut in Bulgarije (CGVS, p. 10-11)." (eigen onderlijning)

Verzoekende partij haar beweringen ter zitting dat er een probleem is met de basisbehoeften die niet of niet afdoende aanwezig zijn in Bulgarije en dat zij er in een schuur moest slapen, vallen niet te rijmen met haar eerdere verklaringen afgelegd tijdens haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal. Verzoekende partij weet hierin dan ook niet te overtuigen. Bovendien blijkt uit verzoekende partij haar verklaringen en gedragingen geenszins een wil en intentie, laat staan doorgedreven en ernstige pogingen om in Bulgarije een bestaan uit te bouwen en er een toekomst op te bouwen. Zowel na het verkrijgen van internationale bescherming door de Bulgaarse autoriteiten -toen verliet ze Bulgarije een eerste maal richting Duitsland- als nadat de Duitse autoriteiten haar naar Bulgarije terugstuurden wanneer ze daar om internationale bescherming verzocht, verliet verzoekende partij Bulgarije reeds binnen het half jaar.

4.5. Verzoekende partij concretiseert en onderbouwt voorts op generlei wijze in welke zin de benadering van de situatie zoals deze gekend is in Bulgarije niet correct zou zijn gebeurd. Ze beperkt zich voor het overige tot de algemene kritiek dat de bescherming door de autoriteiten niet toereikend is, zonder echter verder concreet in te gaan op en daadwerkelijk concrete en valabele argumenten bij te brengen die een ander licht kunnen werpen op de in de beschikking van 29 juli 2019 opgenomen grond.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Bulgarije.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig november tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS